

Турски председник Абдулах Гул у посети Берлину – једна је од главних тема коментара у немачким новинама. Турска ће тешко бити лидер и Блиског истока и пуноправни део Европе, коментаришу листови.

Он је рекао да би његова земља била добра чланица Европске уније, избегавајући тиме да се одреди према ставу немачке канцеларке Ангеле Меркел о томе да би Турска требало да добије „привилеговано партнерство“ са ЕУ, а не пуноправно чланство.

Ноје оснабрикер цајтунг (Оснабрик) пише: „Срдачан, готово фамилијаран, састанак председника Вулфа са турским колегом Гулом био је нажалост у сенци бомбашког напада у Анкари. Вулфови изрази саучешћа Гулу нису звучали извештачено, већ су били сведочанство великог пријатељства. Вишедневним пријемом у знаку немачко-турског пријатељства, Вулф је затворио круг започет речима које је изговорио на почетку свог мандата: да је ислам део Немачке. Интеграција, марама на глави и приступ Турске Европској унији теме су набијене емоцијама и проблемима. Вулф се упушта у њихово разматрање, али поступа паметно: не иде на конфронтацију и нема предрасуда.

Немачки председник води дијалог равноправних партнера. У том дијалогу се ради о школовању имама у Немачкој, или о учењу немачког језика од малих ногу. Имигрантске породице ту морају дати свој допринос. Постоје захтеви које морају да испуне али и држава им излази у сусрет. Но, већинско друштво још није сасвим схватило да се све више Немаца зове Мохамед или Ајша – то најбоље знају васпитачице у обдаништима. Код Гула, међутим, нема никакве самокритичности. Докле год он не буде желео да призна да је и хришћанство део Турске, приступ Европској унији ће изгледати као утопија.“

Вестфелише нахрихтен (Минстер) сматра да „Гул ужива у улози привилегованог

партнера. Он је Меркеловој јасно ставио до знања да долази из земље са привредним растом од кога Европској унији иде вода на уста. Само, Анкара би радо преузела евро да би још боље могла да искористи свој потенцијал на светским тржиштима. Политички гледано, Турска се не може заобићи, јер мост према Оријенту никада није био важнији. Турска тренутно има све адуте у рукама, што се за немачку канцеларку – не може рећи.“

А надрегионални минхенски дневник **Зидојче цајтунг** пише: „Турска се сама побринула за оно што критичари Анкаре још нису постигли: она сама подрива сопствени пријем у ЕУ. Претње Кипру ратним бродовима због тога што та земља у својој економској зони у Средоземном мору тражи гас, налазе се с ону страну представа ЕУ о својим члановима. А ако Анкара замрзне своје односе са ЕУ када Кипар 2012. буде преузео председавање овом организацијом, сумње у озбиљност намера Турске да јој се прикључи ће постати извесност.

Тим путем води и турска офанзива на Блиском истоку. Када турски министар спољних послова говори о ‘осовини’ између његове земље и Египта те о турском примеру за арапски свет, остаје само један закључак: Турска жели да буде доминантна регионална сила на Блиском истоку. Шта год било од тог амбициозно постављеног циља, једно је сигурно: он се не слаже са жељом да се приступи ЕУ. Или ће Турска бити регионална сила онако како је то замислила, или ће се уградити у заједничку европску политику. Те две ствари не иду заједно – и Анкара то зна.“

Мителбајерише цајтунг (Регенсбург) објавио је велики чланак и расипању животних намирница у Немачкој. „Да би се стекла представа о правим димензијама лудила које наше друштво производи из дана у дан, најбоље је повезати две новинске вести. Прва долази из Уједињених нација и многим Европљанима би могла да поквари апетит: у циљу борбе против глади у свету, стручњаци УН препоручују да модерно друштво у свој јеловник обавезно унесе и инсекте. Друга вест потиче од немачких стручњака: само и нашој земљи, годишње у ђубрету заврши око 20 милиона тона потпуно исправних намирница. Убудуће, дакле, треба да једемо скакавце и бубе, иако нам читава брда хлеба, воћа и поврћа завршавају на ђубришту – у нашем друштву благостања лудило поприма ХХЛ-формат.

(Дојче веле)